

NETRVALO DLOUHO a s Archiem jsem se setkala znovu. Ještě tentýž večer, místo aby mě ignoroval doma, ignoroval mě před partou lidí na pláži. Seděla jsem na písku naproti němu, a přesto by nikdo nepoznal, že žijeme pod jednou střechou.

Zdalo se, že neztrácel čas tím, že by musel balit nějakou dívku. Už se k němu tiskla atraktivní blondýnka a smála se každému jeho slovu. *Jak může člověk odpoledne vystoupit z letadla a ještě ten samý večer mít nadšenou obdivovatelku?*

Cicin dech byl cítit po alkoholu, když se ke mně naklonila a pošeptala mi do ucha: „Koukám, že Archie je zpátky ve městě.“

„Jo.“

Po úvodním představení v koupelně a napjaté atmosféře u večere jsem tak nějak doufala, že na něj budu moct po zbytek večera zapomenout. Místo toho jsem po něm neustále pošilhávala. Pokud byl Archie naštvaný kvůli tomu, co se odehrálo během večere, teď by to na něm nikdo nepoznal. Bavil se, povídal si a smál se, nasával pozornost nejen od blondýnky, ale i od všech ostatních kolem sebe.

Připadalo mi pozoruhodné, jak může mít člověk mizernou osobnost, a přesto přitahovat tolik pozornosti jen na základě vzhledu.

Mé pozorování Archieho bylo přerušeno, když do našeho prostoru vstoupilo pár nově příchozích lidí.

„Jak se vede, Cici? A tohle je tvoje kamarádka?“ zeptal se jeden kluk.

„Noelle, to je můj bratranec Xavier.“ Cici pozvedla svůj kelímek s pitím směrem k němu. „Xaviere, tohle je moje nová kamarádka Noelle z New Yorku.“

Xavier měl potetované obě paže, piercing ve rtu

a navzdory teplému počasí pletenou čepici na hlavě. „Tak teda ahoj, Noelle z New Yorku,“ pozdravil mě.

„Xavier vlastně taky studuje v Bostonu,“ oznámila mi Cici, když jsem kývla hlavou jeho směrem.

Oči se mi rozšířily. „Vážně?“

„Jo. Jsem na Berklee College of Music.“

„Páni!“

„A co ty?“ zeptal se.

„Na podzim nastupuju na Bostonskou univerzitu.“

„Skvělý. Do konce prázdnin bychom si měli vyměnit čísla a někdy se sejít ve městě.“

Pokřčila jsem rameny. „Jasně.“

Nakonec jsem si další půlhodinu povídala s Xavieřem. Podle všeho to byl talentovaný baskytarista. Zdál se docela milý, i když mi připadal trošičku vlezlý, protože mi během hovoru občas položil ruku na záda. Ne že by mi to nějak zvlášť vadilo, ale zdálo se mi to trochu troufalé, zvlášť když jsem uvážila, jak blízko byla jeho ruka u mého zadku. Než odešel, nezávazně jsme se domluvili, že se během léta budeme „více vídat“. I když jsem si popravdě nebyla úplně jistá, jestli to chci.

Zbytek večera jsem strávila s Cici a jejími kamarádkami a pokradmu jsem pořád pokukovala po Archiem. Po pár dalších hodinách jsem usoudila, že bych se měla vrátit domů. Celkově vzato jsem měla dobrý pocit z toho, jak dnešní večer proběhl. Seznámila jsem se s novými lidmi a už jsem udělala první krok k tomu nebytí samotářkou, na rozdíl od předchozích dvou letních období, která jsem strávila na Whaite's Islandu. A i když se Archie nikdy předtím neobtěžoval vzít mě na vědomí, teď si *musel* všimnout, že jsem tady. V jednu chvíli se někam vytratil s tou dívkou a já jsem ztratila přehled o tom, kde se nachází.